

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.

Bredenbach, Tilmann

Coloniae, 1584

VD16 B 7375

33. De Aquitaniæ duce, qui schismatis author, à D. Bernardo rogatus & monitus, nec acquiescens, tandem à D. Bernardo peracta sacrificij consecratione, in præsentia S. Eucharistiæ acrioribus verbis & ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

descendentem. Cùm autem post confectio-
nem sacramenta sacerdos perciperet, videbat
in spiritu Dominum in anima illius perma-
nere, eamque mirabili splendore illustrare
vel si indignè sumeret, Dominum cum magna
indignatione recedere. Porro autem etiam
tunc, quando in templo non erat, sed in cellu-
la, opertis ex more oculis velamine candido,
orabat, Christo ad prolationem sacrorum ver-
borum in altare descendente, illa mirabili-
ter mutata, sentiebat aduentum eius. Denique
quando vnctionis extremæ sacramentum ipsa
presente ægroti percipiebant, illa CHristum
cum sanctorum multitudine adesse sentiebat,
ægrotumque illum misericorditer corrobo-
rantem, dæmones expellentem, animam pur-
gantem, seque, dum membra eius vngerentur,
quasi in lumine per totum corpus eius diffun-
dentem.

*Ex lib. 2 cap. 6, vite S. Bernardi de Aquita-
nie Duce, qui schismatis author à D. Ber-
nardo rogatus & monitus, nec acquiescens,
tandem à D. Bernardo peracta sacrificij con-
secratione, in presentia S. Eucharistie acri-
oribus verbis & comminationibus compul-
sus, epilepsia diuinitus corripitur, & mox
acquiescens sibi restituitur.*

C A P. X X X I I I.

Aquitaniæ Dux schismatis erat defensor
& author, aded vt quicunque suscepti-
oni Petri Leonis non subscribebant,
per-

persecutionibus expositi, alij damnis, alij
proscriptionibus mulctarentur, alij è sedibus
proprijs pulsi, exulare compellerentur. Huius
Ducis assensu quidam Gerardus Burdegalen-
sem occupat archiepiscopatum, & simul En-
golismensem detinet Ecclesiam. Mittit igitur
Innocentius Papa Abbatem Clareuallensem,
& Ioslenum Episcopum Suefionensem, ut
tam ipsum Gerardum, quam prædictum Du-
cem conuenirent. At ille iam eodem principe
persuaso impudenter in Ecclesiam Catholi-
cam, à qua se præcidebat, conuicia iaculari, &
pollicitam prius Innocentio subterfugere o-
bedientiam: Anacletum suum electum dig-
nius, & quicumque non obedirent, erroneos
& acophalos prædicare. Vnde factum est, ut a-
nimati & armati in insaniam clerici, publicè
ex ea die persecutionem Catholicis intenta-
rent. Prius tamen, quàm sic eorum propalata
fuiſſet, & obfirmata perfidia, obtulerat Abbas
sanctus in eorum Ecclesia sacrificium DEO.
Post cuius discessum decanus eiusdem Eccle-
siæ altare, in quo diuina mysteria celebrarat,
impiè quidem, sed non impunè confregit. Si-
quidem post breue tempus percussus à DEO,
cum animam exhalaret, domum in qua mori-
ebatur plenam vidit dæmonibus, & se dæmo-
nio iugulari clamitans, cultellum à circum-
stantibus postulabat, quem immergeret gut-
turi, ut extracto dæmone viueret. Sed diabo-
lus, cui datus erat, eum inter hæc verba extin-

D § xit,

xit, & pestilentem animam in infernum demersit, Archipresbyter quoque, qui Petri inuasoris Pictauiensis Ecclesie synodum denunciabat, coram ipsis, quos ad conuentum perfidia inuitabat, a diabolo correptus est. Sed & in alios multos, qui in schismate feruentiores extiterant, manus diuina manifestum exercuerat ultionem. Propter hæc & alia huiusmodi ante homines confundi coeperat Gerhardus, & timens opponi sibi, quæ negari non poterant, conuentus publicos euadebat. Significatum est interim comiti per viros illustres, qui ad eum securius audebant accedere, quod Abbas Clareuallensis, & Episcopus Carnotensis, alijque Episcopi & religiosi viri colloquium eius expeterent, quorum erat studium, ut secum de pace Ecclesie, & de malo remouendo tractarent. Persuasumque est illi, ne tantorum virorum deuicaret colloquium, quia poterat fieri, ut communicato cum eis consilio, & facile esset, quod modo putabatur difficile, & quod videbatur impossibile, repentino prouentu possibile redderetur. Itaque apud Parinacum hinc & inde conueniunt, & in primis de diuisione Ecclesie, & de scissuræ obstinatione, quæ infra alpes in sola Aquitania quasi nebula corruptela confederat, multis modis & rationibus a seruis Dei comiti intimatum est, quod Ecclesia vna est, & quidquid extra eam est, quasi extra arcam iudicio Dei necesse est interire & dilui. Adducta quoque exem-

exempla Dathan & Abyron, quos reatu schif-
matisterra viuos absorbuit, nec tanto malo
vindictam Dei aliquando defuisse monstra-
tum. His auditis comes ex parte sano vsus con-
silio, respondit se in obedientiam Innocentij
Papæ polie dare consensum, sed in restitutio-
nem Episcoporum, quos de sedibus suis expu-
lerat, nulla ratione induci, quoniam implaca-
biliter cum offenderant: & iurauerat se co-
rum pacem nullo tempore suscepturum. Diu
per internuncios protractus est sermo, & dum
vicissim verbis se mutuo occupant, vir Dei
efficaciora arma corripiciens, ad altare sanctum
oblaturus & supplicaturus accedit. Intraue-
rant Ecclesiam, quibus licebat diuinis inter-
esse mysterijs, comes sustinebat pro foribus.
Peractis igitur consecrationibus, & pace data
& diffusa in populum, homo Dei iam non se
agens vt hominem, corpus Domini super pa-
tenam ponit, & secum tollit, atque ignea fa-
cie, & flammeis oculis non supplicans, sed mi-
nax foras egreditur, & verbis terribilibus ag-
greditur ducem: Rogauimus te, inquit, & spre-
uisti nos. Supplicauit tibi in altero, quem iam
tecum habuimus conuentu seruorum Dei, an-
te te adunata multitudo, contempsisti. Ecce ad
te processit filius virginis, qui est caput & Do-
minus Ecclesiæ, quem tu persequeris. Adest
iudex tuus, in cuius nomine omne genu cur-
uatur, cœlestium, terrestrium & infernorum.
Adest iudex tuus, in cuius manus illa tua ani-

ma deueniet. Nūquid & ipsum spernes? Nun-
quid & ipsum sicut seruos eius contemnes? La-
chrymabantur vniuersi qui aderant, & orati-
onibus intenti præstolabantur exitum rei, &
omnium suspensa expectatio, nescio quid di-
uinum coelitus fieri expectabat. Vidēs come-
Abbatem in spiritu vehementi procedentem,
& sacratissimum Domini corpus ferentem in
manibus, expauit & dirigit, membrisque te-
nebundis metu & dissolutis, quasi amens solo
prouoluitur. Eleuatus à militibus rursum in
faciem ruit, nec quippiam alicui loquens aut
intendens in aliquem saluus per barbam de-
fluentibus cum profundis efflans gemitibus e-
pilecticus videbatur. Tum vir Dei ad eum pro-
pius accedit, & pede pulsans accliuem surge-
re iubet, & stare supra pedes, & Dei audire
sententiam. Præsens est, inquit, Pictauiensis E-
piscopus, quem ab Ecclesia sua expulisti, vade
& reconciliare ei, & in osculo sancto, pacis
cum eo iungito foedera, & ipse ad sedem suam
eum reducito: & satisfaciens Deo, redde pro
contumelia gloriam, & in vniuerso principa-
tu suo diuisos & discordes ad charitatis reuo-
ca unitatem. Subdere Innocentio Papæ, & si-
cut ei vniuersa obedit Ecclesia, tu quoque ele-
cto à Deo tanto pare Pontifici. Audiens hæc
comes, autoritate Spiritus sancti, & sanctorum
sacramentorum præsentia victus, nec audebat
respondere, nec poterat: sed statim occurrit,
& in pacis osculo recepit Episcopum, & e-
dem

dem, qua cum abiurauerat manu, cum totius
 exultatione ciuitatis ad propriam sedem re-
 duxit. Sed & deinceps Abbas cum comite
 iam familiarius & suauius loquēs, paternē eū
 monuit, ne ad tam impios & tam temerarios
 ausus vltra exurgeret, ne Dei patiētiam in tan-
 tis irritaret flagitijs, ne pacem factam in ali-
 quo violaret.

Ioan. Nauclerus in Chronico, generatione 36.

*Ecclesie ex terramotu corruens, omnes oppri-
 mit, excepto sacerdote celebrante, & duobus
 ministrantibus.*

C A P. X X X I I I I.

Circa annum Domini 1074. in Sicilia ci-
 uitas Syracusana tanto terrēmoto con-
 cussa est, vt Ecclesia ibidem infra Missa-
 rum solennia hominibus plena corrueret, &
 omnes vtriusque sexus homines opprimeret,
 præter sacerdotem celebrantem, & duos illius
 ministros.

*Excerptum ex tabula aenea, quæ ad perpetuam
 rei memoriam in templo pagi Seneld, non
 procul ab Oeniponto in finibus comitatus
 Tirolis erecta cōspicitur. De Osualdo Mul-
 ser, qui in sacra communione nolens com-
 muni laicorum hostia contentus esse, sed ma-
 iorem, quæ sacerdotes celebrantes vtuntur,
 requirens, miraculose repressus est.*

C A P. X X X V.

ANNO à natiuitate Domini 1384. quid-
 dam dictus Osualdus Mulser, ex nobi-
 li